

CONCOURS GÉNÉRAL DES LYCÉES

—

SESSION 2020

—

**VERSION ET COMPOSITION EN LANGUE HÉBRAÏQUE**

(Classes de terminale toutes séries générales et technologiques)

Durée : 5 heures

—

*L'usage du dictionnaire bilingue est autorisé*

**Consignes aux candidats**

- Ne pas utiliser d'encre claire
- N'utiliser ni colle, ni agrafe
- Numéroter chaque page en bas à droite (numéro de page / nombre total de pages)
- Sur chaque copie, renseigner l'en-tête + l'identification du concours :

Concours / Examen : CGL

Epreuve : 101

Matière : HEBR

Session : 2020

## TEXTE

נעמי לויצקי, עיתונאית ישראלית ידועה, משחזרת בספרה האוטוביוגרפי את חייה. האירועים בקטע מתרחשים בישראל בשנות החמישים.

*NB : Les noms propres figurent en caractères gras*

החודשים הראשונים היו קשים. בבית הספר עם הילדים, היא מעמידה פנים שהכל תקין ודבר לא השתנה בחייה. בלילות יבואו הסיוטים. בחלומה היא רואה את פניו החיוורות של אביה, והוא שוכב על המיטה, מביט בה בעיניים כבויות. היא רוצה לשאול אותו למה נטש אותה כך ולא דאג לה והמילים לא יוצאות. היא תתעורר בבכי שטופת זיעה. ברגע שתתעורר התמונה תיעלם, אבל לא הדמעות. בהבדל מסיוטי הלילה אצל טרי נני בשכונה הנידחת, עכשיו אמא שלה נמצאת לצידה והיא שומעת אותה נכנסת לחדרה. יש מי שילטף, יש מי שירגיע.

משהו מאד בסיסי ביחסים ביניהן השתנה. אפשר שהן קרובות יותר בגלל הטראומה<sup>1</sup>, ואולי משום שאין לאימה איש בעולם מלבד הילדה וזה הזמן שלהן לחלוק את רגעי הכאב והשמחה. אימה מגוננת עליה, מתאמצת להסתיר ממנה את הבעיות הקשות, והילדה יודעת- ילדים תמיד יודעים. היא מבינה שדברים נעלמים מן הבית, השטיחים הפרסיים שכיסו את אריחי השומשום<sup>2</sup> בסלון, תכשיטים שהאם ענדה – צמיד שזור טבעות זהב ועליו תלויים קמעות קטנים יצוקים זהב וטבעת זרת עתיקה – כל אלה נעלמו כלא היו, גם טבעת הנישואין השזורה כולה יהלומים איננה עוד, ויום אחד היא פותחת את המגירה והסכו"ם<sup>3</sup> מכסף טהור, שגוסטה הייתה עומדת ומבריקה בכיור המטבח עם חומר מיוחד, לא היה שם. אחת לזמן מה תקום מוקדם בבוקר, תלבש חליפה כהה מחוייטת והילדה תדע שיש עוד דיון מתיש בבית המשפט.

כהרגלה ברגעים הקשים היא בוחרת בחיים, וכדי להקל על שתיהן, אימה פותחת את ביתה בפני החברים של הילדה והבית הומה מילדים, הטלפון לא מפסיק לצלצל וזה מפיג במשהו את תחושת הבדידות והאובדן. לחבורה כבר יש שריקה, "טקילה", ומדי יום אחר הצהריים ישרקו לה מן הדשא והיא תצא למרפסת, "אני כבר יורדת", ותוך דקה היא בגינה, משחקת עם כולם. בחג הפורים, סמוך ליום הולדתה, היא מארחת בביתה את מסיבת הכיתה ולראשונה בחייה היא ואימה מקשטות ביחד את הסלון, תולות את השרשרות שיצרו יחד מנייר קרפ צבעוני. נושא המסיבה הוא "אגם הברבורים" של צ'ייקובסקי.

[...]

המחנכת דינה דיקלר תתפעל מן היצירתיות של תלמידיה, היא תגיע למסיבות הללו עם בן זוגה, שמואל, שהילדים קוראים לו הרצל משום זקנו העבות, המזכיר את זקנו של חוזה המדינה. לימים אזכור את המורה דינה כמי שעודדה אותי לחשיבה יצירתית, ודינה תזכור אותי כילדה שחיפשה תשומת לב והכרה עד כאב, מרדה בסמכות, סירבה לקבל מרות ושאלה את השאלות הכי קשות ולעיתים הכי מעצבנות. כאשר אמצא כעבור שנים את התמונות מאותה מסיבת פורים, אבין שזו הייתה נקודת המיפנה שבה הילדה הדחוייה מהשכונה הנידחת הפכה להיות מקובלת באמת בכיתה החדשה שלה. זה והכלב מוקי.

<sup>1</sup> Traumatisme

<sup>2</sup> Carrelage de sol

<sup>3</sup> Acronyme : couverts de table

יום אחד היא חוזרת מבית הספר, פונה כהרגלה לאמבטיה כדי לשטוף ידיים לקראת ארוחת הצהריים והינה, שלא כבכל יום, אימה הולכת בעקבותיה כמו צל, מה שנראה לילדה מוזר. היא שמה לב שאימה מביטה לנקודה מסוימת מאד. היא מפנה את מבטה לאותה נקודה, וסמוך לרדיאטור החימום [...] [מונחת מגירה מתוך ארון הבגדים של אימה ובתוכה, על מצע רך, שוכב לו גוש צמר גפן קטן ושחור. גור כלבים. הילדה פולטת צעקת שמחה, יווי! כבר זמן רב היא מבקשת כלב ותמיד אמרו לה שאי אפשר כי הוא יאכל את המסמכים של אבא, והינה, במגירה מונחת מתנת הניחומים שלה. היא מרימה בידיה את הגוש המתוק, מקרבת אותו אל פניה, אהה!!! איזה ריח נפלא של גור, הכלבלב מלקק את פניה בהתלהבות. הברית נכרתה.

עוד לא בת עשר וכבר התייתמה פעמיים. שני אבות איבדה. ננטשה בת פחות מארבע אצל זוג זקנים בשכונה נידחת ועברה דירה שבע פעמים. הכל בחייה ארעי, ובאופן פְּרִדוֹקְסָלִי נדמה לה שגור הכלבים הזה מסמל יציבות חדשה. את כל כאבה ותקוותיה היא משקיעה בגור הזה. הוא משעשע אותה ביום – קראה לו מוקי מלשון מוקיון – וישן איתה בלילה, ואם יצליח להגיע למיטה רגע לפנייה, היא תמצא אותו שוכב מתחת לשמיכה, ראשו מונח על הכרית שלה ולה בקושי נותר מקום].

[...]

כמעט מדי יום בשעות אחר הצהריים היא ומוקי, פוגל יפה בגודל בינוני, עורכים מופע בגינה של הבית, הכלב מתמכר לתשואות הקהל ובתום המופע הוא עורך בריצה קלה סיבוב ניצחון במעגל הילדים הצופים, זנבו הקצר עם הפונפון בקצהו מונף אל-על והילדה תישבע שהוא מחייך. כמוה, גם הוא זקוק כל העת לעוד ועוד תשומת לב. היא כבר לא תחפש לה מקום מסתור להתבודד ולא תכתוב לעצמה מכתבים קטנים. היא תספר את הסיפורים והחלומות שלה למוקי, והכלב מקשיב קשב רב, מזיז מעט את אוזן שמאל ואחר כך זוקף את אוזן ימין, משמיע קול שראשיתו גרגור מחוספס וסופו סופרן מרשים. ברור שהוא מבין אותה. ואף על פי כן, כל זה לא מספיק. משהו מאד מהותי עדיין חסר לה. אבא.

נעמי לויצקי, ילדה רעה, הקיבוץ המאוחד, 2019, עמ' 156-160

## QUESTIONS

### 1. Commentaire en **hébreu** :

נתחו את הטקסט בעברית. בנייתו התייחסו לנקודות הבאות: יתמות מן האב, היחסים עם האם, השפעת המורה, נקודת המפנה בחייה של הילדה, נקודת המבט דרכה מסופרים האירועים.

### 2. Traduisez en **français** le passage en caractères gras entre crochets:

תרגמו לצרפתית את הקטע המסומן החל מן המילה "מונחת" ועד למילה "מקום".

